

Weisz-
Sárolda,
Szász
Lillyke
Anna és
Lilly,
Gulyás
masisch
terzfeld

megtör-
hajda
t Pol-
köny-
olnok,
l meg-

közölt
Pichler
Sándor,
Anna,
Herr

k, hogy
bácsid-
l lepett
k nem
gy-e?
s kötet
ámok.
n alkal-
kedőnél
rgit és
veletek
Fürst
acika.
szátok
eonáé,
g csak
tvénye-
nővirág
szont-
melyes
Rejt-
Arany
rváthy
Szabó
Iluska,
Laci,
azinczi
Reichel
vényeit
- Több

Józsika
Janika
ra.

on!
7. b.

1904. március 27-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

A »KIS LAP« olvasóihoz!

A »Kis Lap«, mely 33 éven át szeretettel és odaadással szolgálta a magyar gyermekvilág szellemi érdekeit, a jelen számmal befejezi pályafutását.

Talán épen a lapnak nagy korát kell annak okául tekintenünk, hogy olvasóinak tábora nem tartott ki oly hűséggel a lap mellett, mint a lap fentartása végett szükséges lett volna. Ugy látszik, hogy a gyermekek szive inkább vonzódik a fiatalabb »*En Ujságom*«-hoz, ezért gondoskodtunk róla, hogy a »Kis Lap« eddigi előfizetői ezentul az »*En Ujságom*«-at kapják a megszűnt »Kis Lap« helyett.

A »KIS LAP« kiadói.

Kedves gyermekeim!

Harminchárom év óta szerkesztem a »Kis Lap«-ot buzgalommal és szeretettel. Közületek soknak nem csupán szülei, de részben már nagyszülei is, a »Kis Lap«-ból merítették szórakozást s épülést.

Midőn fájó szívvel köszönök el tőletek, biztat annak reménysége, hogy hű emlékezetetekben fogjátok megtartani a »Kis Lap«-ot.

A jóságos Ég oltalma és kegyelme veletek!

Budapest, 1904. március 25-én.

Igaz hivetek

Förgő bácsi.

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

VIII-ik
FEJEZET.

(Vége.)

JÖTTEK aztán megint a harcok véres esztendői. Budától Nándor-Fehérvárig se szeri se száma a sok kivivott csatának, melyben hol a magyar maradt fölül, hol a török alul, vagy megfordítva. Ugy végig öntöztek mezőt, erdőt embervérrel, hogy ha minden cseppjéből egy szén. buza termett volna, dehogy volna éhező ebben az országban. A Dunában pedig, bizony, Isten esodája, hogy nem folyik piros víz a kiöntözött embervértől.

Utoljára is azonban kiszorították a törököt az országból. Futott, amerre látott s a hatalmas ozmán birodalom is kezdett összeomolni lassan, lassan, mint valami nagy cifra pesti palota, amelynek ninesen biztos fundamentuma. Nem mullott bele száz esztendő s a török olyan lett, mint az őszi légy: elbágyadt, elpusztult, régi dicsőségének romhalmazából kezdte előszedegetni kincseit, mint ahogy a tönkre jutott uzorás keresgél ki egy-egy gyöngyszemet megmaradt ékszereiből. A diadalmas félhold, amely elindult másfél századdal ezelőtt az égen, hogy mindenütt, egész Európán végig világítson, pislá mécsnél nem volt már egyéb. Kicsi méceseske ma is. Alig világít s a nagy ozmán birodalomban félhomály van, mint amilyen a beteg szobájában szokott lenni. A kuckóban pedig ott fekszik a török, a beteg ember, aki legfeljebb csak álmodozhatik ma már a sors megfoghatlan rendelkezésein s azon, hogy mialatt végig gázolt egy nemzeten s hatalmával rabigába görnyesztette hosszú évszázadnál tovább, azalatt kimerült, megvénült a győzelemben, míg az elnyomott nemzet föltámadt, él, virágzik, fejlődik és megy előre, mindig előre a tökéletesedés felé.

Oh, de ennek a másfélszáz éves véres tragédiának folytatása is volt. Gyönyörűen, magasztosan, fenségesen szép története. És e szép történetnek, amelyben a kiontott honfi-vérnek annyi szerep jutott, ott van a kezdete, ahol a török kitakarodott az országból.

A függöny lehullott. Vége van az első fölvonásnak. A magyar vitézség győzött benne a törökön. Kezdődik a második fölvonás, a harc a német ellen. Rákóczi lobogóját bontják ki benne, Bercsényi tárogratója hangzik benne. Örtüzek mellett kuruc vitézek panaszos

éneke csendül s a vérzivataros nap után beállott csöndes éjszakában messziről hangzik felénk a varázslatos nóta:

— Hej Rákóczi, Beresényi . . .

* * *

Bottyán János uramon is meglátszik ám az idő nyoma azóta. Addig-addig kergette a törököt, mignem hirnevével tele lett az ország. Jó tetteiről beszélt a nemzet apraja, nagyja s Jóltévő János most már akkora kitüntetésben részesült, aminő ritka magyarnak jutott osztályrészül. Az igaz, hogy esatározásai közben valahol, kiűtötték az egyik szemét. Bottyán fekete selyem kendőt kötött fölébe s így szólt:

— Baj, baj! Egyik szememet már odaadtam, de mi az a szívemhez képest.

Bizony odaadta volna a szívét is nemzete sorsáért. A félszemét úgy fizették meg neki, hogy megtették ezredesnek. Kuckländer uram aztán pukkadhatott mérgében. Hanem ezt a szívességet még sem tette meg Bottyán ezredesnek. Ehelyett szép csöndesen üldöngélt esztergomi kertjében, rózsái között s félszemmel egyre a főtéri nagy sárga-házat nézegette.

Hej ez a ház nagyon tetszett neki. Telhetetlen, kapzsi ember volt s úgy gondolta, hogy mégis csak okosabb volna, ha az a nagy sárga-ház is az övé volna, semmint Bottyán Jánosé.

— Mert — gondolta — minek Bottyánnak ház? Főleg minek neki ilyen szép, nagy, tiszta ház, mikor ellakhatna akár egy kunyhóban is.

Egypárszor rá is üzent Bottyánra.

— Adja ide kigyelmed azt a házat. Jobb lesz az nékem.

— De már csak engedje meg Kuckländer uram, mondta Bottyán, hogy az enyém legyen. Jó az nekem is.

— Hát hiszen kigyelmednek semmi szüksége rá. Nines gyereke. Csak a feleségével él. Minek két embernek ekkora palota?

— Oh jaj, lelkem — tréfált János — nem úgy van az. Tizenkét maeskám is van, tíz kutyám, hat paripám, négy papagályom kétszáz csirkém, ugyanannyi récém, ludam. Istállómban van vagy ötven házinyulam, négy szép tehenem. Aztán meg sok a vendégem. Főleg a vendégem.

— Vendég? biggyesztette a száját Kuckländer uram gúnyolódva. Nem vendég az, csak paraszt.

— De magyar! — vágta vissza Bottyán kevélyen. S a vidék parasztsága, ha otthon elveszi tőle a sok jött-ment német katona a zabot, kenyérlisztet, sőt, szalonnát, fűtő fát, mind ide tódul hozzám. Annak mind enni-inni kell adnom, éjszakára szállást. Hát ezredes uram ne is kérje ezt a házat. Nem adom. El sem adom, ha nekem adja érte a császár fél birodalmát.

— Hát miért ragaszkodik hozzá olyan nagyon kigyelmed?

— Miért? ismételte meg János. Hát azért, mert a feleségem jussából való, mert magyar ember megbecsüli a maga portáját s nem vágyódik a máséra, meg, mert olyan galambom van benne, amelyik már megszokta.

— Galambja?

— Az.

— Miféle galamb az? — kérdezte a német ezredes.

— Miféle? két lábon jár, a tenyeremből eszik s olyan szelid, mintha igazi galamb volna. De a házat úgy szereti, hogy nagyon vigyázzon kigyelmed, mert az én galambomnak ezenfelül olyan karmai vannak, mint a véresének. Ne nagyon nézegessen a házam felé, mert bizony mondom, egyszer csak úgy kikaparja a kigyelmed szemét, hogy vakabb lesz nálamnál.

Szólt s ott hagyta Kuckländer uramat, aki aztán hamarosan kitalálta, hogy ez a galamb alighanem Bottyán Jánosné asszonyom.

— No — gondolta Kuckländer — már most csak azért sem nyugszom addig, amig azt a házat meg nem kaparitom magamnak.

Vissza fordult s úgy nézegette. Szép tiszta ablakai voltak és rengeteg nagy keményfa kapuja, mely fölött ott ragyogott Bottyán János uram cimere:

vörös mezőben zöld-tér felett egy süveges, dolmányos, sárga esizmás, kardos vitéz. A süvege mellett vérpiros rózsza nyíllott. A kapuból pompás kertre lehetett látni, melyben rózsák, tulipánok nyiladoztak. A kémény most is füstölt, bizonyosan nagy sütés-főzés folyt a konyhán.

Majd kiverte az irigység szeplője szegény Kucklándert s most már sietve ment hazafelé, hogy kifőzze, miképen lehetne ő ennek a szép, nagy háznak a gazdája.

Bottyán uram pedig otthon nagyokat kacagva mondta el a feleségének, hogy miket beszéle ő Kuckländer urammal a házról.

— De hiszen — mondta Judit asszony haragosan — ki is kaparom én annak a németnek a két szemét, csak az én portám felé sanditson. Éhen jött ide Magyarországra s ludcombon akar meghalni.

Ebéd után aztán eljöttek Gál Andrásék is látogatóba. Egy darabig elnevetgéltek ezen a dolgon, de aztán elszomorodtak a férfiak.

— Így van bizony — mondta Bottyán. Odakünn az országban a katona nyuzza a népet. Idebenn a várparanesnoknak fáj a foga az én portámra. Nagy Isten! Mi lesz ebből a szegény nemzetből, ha nem lesz vége ennek a zsarolásnak.

— Majd csak vége lesz egyszer — mondta András, ha Rákóczy fia visszajön Lengyelországból.

— Rákóczy fia? — kérdezte esodálkozva János. Hisz az maga is német. Német szóra fogták már gyerek korában. Pruszliba jár, kravátlit visel és lakktopány van a lábán. Nem magyar az.

András csak mosolygott.

— Nem kell a ruhájáról megítélni az embert. Láttam én már sujtás alatt is német szívet. Német pruszli alatt is lehet magyar lélek.

— Lehet — mondta Bottyán, de ez egyszer nincs. Beszéltem én sárosi emberrel eleget. Egy sem bizik Rákócziban.

— Majd, majd — mondta rejtelmesen Gál András. Egyszer csak megzendül odafenn a tárogató s megérik a szőlő Tokajban.

— No csak várd, mondta Bottyán hitetlenül.

Nem bizott sehogy sem. A békesség éve alatt megfordult Bottyán Franciaországban is, Bécsben is. Ismerte ő már akkor, hogy a magyarnak nincs igazi barátja sehol sem és Rákócziban sem bizott semmiképen. Ismerte Rákóczy nevelését, tudta, hogy Bécsben német urak közt forgolódott.

— Nem hiszek benne, mondta konokul és nem bizom már az ország dolgában.

— János! — mondta most András, — aki elesügged, annak vesztett az ügye. Hozzád nem méltó a csüggedés s ha a haza olyan fiai is elvesztik reményüket, mint te, akkor csakugyan nincs más hátra, mint a kétségbeesés.

János most föl s alá járt a szobában. Meg-meg állt, gondolkodott s így szólt:

— Én a császár ezredese vagyok. Hűséget fogadtam neki. Itt belül érzem, hogy a honszeretet sokkal nagyobb lánggal ég, mintsem hogy ez eskümet meg tudnám tartani. Lehet, hogy eljön az idő arra, hogy választanunk kell hazánk és fogadalmunk között. És ez nehéz.

András fölpattant.

— Hagyd el János. Hát ők nem esküdtek-e meg a legszentebb esküvel, hogy tiszteletben tartják ősi alkotmányunkat? Tartják-e? Nem árasztják-e el falvainkat idegen katonasággal? Nem pusztítják-e sáska módra földünk termését? Amikor az egyik megszegi esküjét és hűtlenségbe kerget bennünket, akkor a honszerető embernek nem nehéz választania a két kötelesség közt.

János megállt barátja előtt s így szólt:

— Igazad van András. De épen mert igazad van, nem szabad elébb fölkelnünk a császár ellen, míg csak egy lehetőség van arra, hogy a helyzet javulni fog.

— Akkor — mondta András fölkelve helyéről — akkor üdvözöllek Bottyán János, Rákóczi hadai élén.

— Nem értelek.

— Majd megértesz mindjárt. Olvasd e levelet.

András levelet vett elő s átnyujtá Jánosnak. Az olvasta:

— Kedves atyámfiai! — így szólt a levél — szomorú barátotok utolsó Isten-hozzáddal bucsuzik tőletek s utoljára köszönt titeket. Nem ugyan olyan nagyon messziről, mint ti hinnétek, akiknek bizonyára füléhez juta már, amit Hoffkirchen ezredes terjeszte felőlem, azt irván meg mindenfelé, hogy az imperiumba küldtettem az osztrák császári seregekkel a franciákra. Sokkal közelebb dobogott a szívem hozátok, semminthogy hittétek vala: a komáromi vár börtönében, ahova Hoffkirchen ezredes vettetett. Leánya, Leona azóta elhervadt bánatában s Hoffkirchen leánya haláláért most rajtam áll boszut. Ablakaim alatt ácsolják a bitófát, melyen tes-

tem, mint a gonosztévőké fog elmulni holnap viradóra. Mire ti Komáromba jöhetnétek, hogy kiszabadítsatok porkolábom kezéből, már késő leend. Addig én már régen halott leszek. Ám Isten kegyelme mégis megnyilatkozik előttem s nem kellend zsvány módjára elpusztulnom. Csiperke Márton uram mérget csempészett börtönömbe, hogy kikerüljem a megszégyenítő halált.

Kedves atyámfiai, drága barátaim! Most már nincs hátra semmi, amit enmagamról mondjak. Utolsó pillantásom anyám házára fog esni, aki bús özvegységben éli napjait. Segítsetek neki elviselni bánatát. Utolsó szívverésem hazámé leend, amely szintén bánatos özvegyhez hasonló, kinek legjobb gyermekit hureolják a bitóra. Esdve kérek titeket, segítsétek ezt a bús özveget is.

Éljetek boldogul s ne feledjétek, hogy véretem szívesen adom áldozatul, mert érzem, hogy halálom egy lépéssel közelebb viszi hazámat a tethhez.

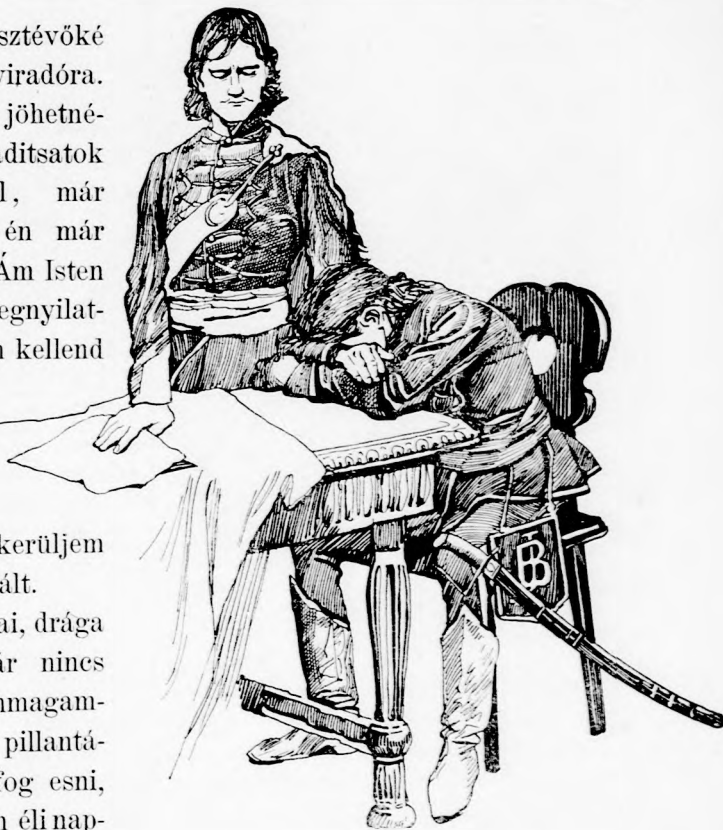
Száky Dénes.

János végig olvasta a levelet, aztán zokogva rogyott le székére.

András ott állt barátja előtt, megfogá kezét s most ketten sirtak keservesen mélységes fájdalommal.

A két asszony pedig ijedten állott meg most az ajtóban. Félénken, megrendülve néztek a siró férfiakra. Aztán lesütötték szemüket, hogy ne lássanak semmit. Mert iszonyú látni az asszonynak, mikor a férfi zokog . . .

Dehogy sejtették, hogy minden bánatuknak az az oka, hogy egy szegény, bánatos özvegy asszony egy leszakított piros rózsát kap holnap hajnalba ajándéku . . .

TÜNDÉR-MESÉK.

— Irta Holló Sárka. —

I. Katika és a királyfi.

GYSZER volt, hol nem volt, volt a világon egy szegény ember és egyszegény asszony. Volt nekik egy szép eánycájuk. Egy nagy városban laktak. Volt egy kis házikójuk a város végén. A házikó mellett volt egy kis kertecskéjük is. Abban a kertecskében dolgoztak egész nap. Kapáltak, gyomláltak, öntözgettek. Aztán eladogatták a zöldséget, gyümölcsöt, virágot s kaptak annyi pénzecsét, hogy szükecskén megélhettek.

Egy este a nagy munkában elfáradva korán lefeküdtek. Még alig pitymallott, már fölébredtek. Szokás szerint legelőször is a kis Katóka ágyacsájára pillantanak, hát Uramfia! üres a kis ágy. Nagyon megijedtek. Keresgéltek ágy alatt, kuckóban. Sehhol... sehhol...

El sem tudom mondani, milyen nagy jajveszékelést csaptak szegények.

Mikor a szomszédok megtudták, hogy mi történt, nagyon sajnálkoztak rajtuk, mert mindenki igen szerette a szegény embert, a szegény asszonyt és a kis Katókát.

Tanakodtak, tanakodtak, hová lehetett. De bizony nem tudták kitalálni.

Igy érkezett el nagy busulás közben megint az este.

Mit volt mit tenniök? Lefeküdtek. De bizony elkerülte az álom a szemüket. Sirással, sóhajtozással töltötték el az éjszakát.

Másnap délfelé egyszerre csak az a hír terjedt el a városban, hogy éjszaka eltűnt a királyi palotából a kis királyfi is.

De nagy szomorúság támadt mindenfelé. Ugy jártak-keltek az emberek, mint mennyi árnyék.

De legjobban busult a királyné és a szegény asszony.

Pusztta volt a kis kert. Felverte a gyom. Egyszer késő este, kint ült a szegény asszony a kis kertben. Csak ült üldögélt, csendesen sirdogálva.

Hát csak megmozdul a lába előtt egy kis göröngy és kibujik a földből egy kis gyíkocska. Egy ici-pici fürge kis gyíkocska. És egyre azt mondogatja:

— Toronyirányába... toronyirányába...

Ugyanakkor a királyné is kint ült a kertjében. Csak ült, üldögélt csendesen sirdogálva.

Hát megmozdul a királyné lába előtt is egy kis göröngy és kibujik a földből egy kis gyíkocska. Egy ici-pici fürge kis gyíkocska és ez is egyre csak azt mondogatja:

— Toronyirányába...toronyirányába!...

A királyné is, a szegény asszony is egyet gondolnak. Elindulnak toronyirányába...

Mennek, mennek, mendegélnek. Megvirrad, alkonyodik, éjjel-nappal mindig mennek városból faluba, faluból városba mindig toronyirányába...

Végre elérkeznek egy pusztta helyre. Ott találkozott a két szomorú asszony.

Csupa só volt az egész pusztaság. Kisebb-nagyobb sóhegyek mindenfelé.

Jártak, keltek ide-oda, nem tudták, mihez fogjanak.

Nagyon fáradtak voltak. Leültek a földre és sirtak keservesen.

Addig sirtak, addig ritak míg a sok só felolvadt és a felolvadt sóból egy nagy tó lett.

És egyszerre csak megszólalt valami szép muzsikaszó, mintha angyalok muzsikálnának és meglátták a tavon két kis csóna-

kot. Az egyik csónakban volt egy kis leány, a másikban egy kis fiu.

Nos, ki találja ki, kik voltak azok a gyermekek? Igen, igen. Az egyik volt Katóka, a másik a királyfi.

Azután hirtelen kisütött a nap és egy szempillantás alatt, odauszott a két kis csónak a tó szélére.

A királyné ölébe kapta a kis királyfit, a szegény asszony Katókát és vége, hossza nem volt az örömmek.

Jó sokáig ültek a tó szélén.

Egyszerre csak mit látnak?

Megmozdál a lábuk előtt egy göröngy és kibujik a földből egy gyönyörű kis hintó. Olyan volt az a hintó, mint egy kis csónak, csak-hogy kereke is volt. Sok-sok apró kis kereke. Tizenkét szárnyas gyíkocska volt a hintóba fogva.

Persze, hogy beleültek a kis hintóba és egy, kettő, három... már otthon is voltak. A királyné és a kis királyfi a királyi palotában, a szegény asszony és az ő kis Katókája a kis házikóban.

No volt is öröm itt is, ott is.

* * *

A királyné nagyon megszerette a szegény asszonyt és Katókát.

Másnap elküldött értük, hogy lakjanak ők is a palotában. A szegény embert is elhívta oda.

Ő lett a fő-fő kertész a királynál.

Katóka és a királyfi együtt játszadoztak és együtt tanulgattak.

Ugy megszerette a két gyermek egymást, hogy, mikor megnőttek, a királyfi elvette feleségül Katókát.

Világraszóló nagy lakodalmat csaptak s mikor a templomból hazajöttek a palotába és leültek a nagy lakomához, hát honnan, honnan nem, ott terem az asztal közepén két kis gyíkocska. Két ici-pici fürgé kis gyíkocska.

A két kis gyík leugrott az asztalról éppen a vőlegény és a menyasszony elébe s mire a földre értek, két aranyos kis tündér lett belőlük.

Mindegyiknek a kezében egy-egy kis aranykorona volt.

Az egyik tündér a királyfi fejére tette a koronát, a másik a Katóka fejére. És hamar kilibegtek az ablakon.

Volt ott öröm!

Ettek-ittak, táncoltak. Vége-hossza nem volt a mulatságnak.

Aztán sokáig, nagyon sokáig éltek boldogan.

Talán még ma is élnek, ha meg nem haltak.

II. Mit hoztak a verebek?

A jó gyermekeknek hire elterjed igen messzire. Nem tudni meddig. Talán még az operenciás tengeren is tul. De, hogy Tündérországba is elterjed, azt bizonyosan tudom.

Elmondok egy kis mesét, gyerekek. Abból ti is megtudjátok, hogy a tündérkirályné is meghallja, ki a jó gyermek.

Van nekem egy kis keresztlányom. Ugy hívják, hogy Jucika.

Jucikának nem szőke a haja és nem kék a szeme. A szeme fekete, a haja barna. Ugy hívják, hogy feketeszemű barna Jucika.

Jucika igen jó kislány. Engedelmes, szelid, szorgalmas. Nagyon szereti az édesanyja, az édesapja, a nagyanyja, a nénikék, a bácsikák is szeretik. Én is nagyon szeretem Jucikát.

A mult héten volt a születése napjának az évfordulója. Jucikáék meghittak minket uzsonára.

Jucika édesanyja igen jó uzsonát csinált.

Volt habos kávé, csokoládés rétes, mákos-torta, alma, körte, dió, szőlő.

De sok szép ajándékot kapott az a kislány. Aranyhaju bábút, bábukocsit, aranyos bábú-butort, főző-edénykéket.

Pedig bizony most karácsonykor is sok játékot kapott. Egy nagy szekrényük telides-teli van játékkal.

Ha eljönnek Jucikához az ő kis pajtásai, olyan jól mulatnak, hogy még a királylányok sem jobban.

Hát a mult héten, mikor már együtt voltak a kis vendégek, nagy vendégek Jucikáéknál s éppen az asztalhoz ültünk, egyszerre csak kopogtatnak az ablakon.

— Kipp-kopp-kipp-kopp! hangzik.

Jucika édes apja kinyitja az ablakot, hát mit lát?

Egy kis csomag van az ablak-párkányon és éppen akkor repült el onnan három kis veréb.

Megnéztük a kis csomagot, az volt ráírva:

— Ez a csomag a fekete szemű barna Jucikáé.

Furcsa kis csomag volt. Arany-papirosba volt csavarva, aranyos szalaggal megkötve és kis piros rózsabimbókkal volt lepecsételve.

Kibontják a csomagot. Hát mi van benne?

Egy kis mesés könyv, meg egy levél.

A levélben ez volt írva:

Kedves kis feketeszemű, barna Jucika!

Te olyan jó kis lányka vagy, hogy a verebek hozzánk is elcsiripelték a híredet, Tündérországba. Bizony én is nagyon szeretem a jó gyermekeket. Megtudtam, hogy ma van a születésed napjának az évfordulója, hát én is azt kívánom, hogy a jó Isten sokáig éltesen és ezt a kis mesés-könyvet neked adom emlékül.

Nagyon szép mesék vannak benne. Örülni fogsz, ha elolvasod.

Legy ezután is jó kis leány és áldjon meg a jó Isten!

Tisztelem édesanyát, édesapát, meg a nagymamát.

Öiel, csókol a

Tündér- királyné.

Bizony, gyerekek, ilyen nagy öröm érte Jucikát. De mi is nagyon örültünk a szép mesés-könyvnek és igen jól mulattunk Jucikáéknál késő estig.

Jucika mesés-könyvét már elolvastam én is. Három igen szép mese van benne. Majd elmondom nektek is azokat a meséket.

AZ ÉRTELMES KUTYUS.

— Levél Forgó bácsihoz. —

Kedves Forgó bácsi!

Laci bácsinak van egy kis kutyája. Ez Laci bácsinak a kis leányát nagyon szereti. Egyszer, hogy a kis lány még aludt, bejön a kutyus és szeretettel nyalja a leányka kezét. Ezt meglátja a kisasszony és halkán megszidja, mert hogy a kis lányt felkölti? A kutya lehajtja a fejét és kisompolyog. Később a kisasszony már nem is gondolt rá, a széken ülve beszélget a bátyjával, midőn, észre sem vették, a kutya megint besompolyog a szobába, ráteszi a két első lábát a kisasszony térdére és fájdalmasan nézve föl hozzá, szomorúan vinyog és a szeme megtelik könnyüvel. Valósággal sirt tehát, mert a kisasszony az imént megharagudott rá. Azt hiszem, hogy az ilyen kis kutyában erős jele ez a bánatnak.

Ha Forgó bácsi is ezen a véleményen van, közölje kérem az én olvasó társaimmal.

Hű olvasója

Müller Lili.

FÜTYÜLŐ JÁTÉK.

— Egy kis tréfa. —

Ezt a játékot csak úgy lehet játszani, ha a játékok közül néhányan még nem ismerik. Valaki az ilyen avatatlanak gombostűvel a hátára akaszt egy zsinoron függő füttyülőt. Ekkor az illetőt körbe veszik és kérdezik tőle, hogy hol van a füttyülő s mialatt ez iparkodik megtalálni, háta mögött meg-megfujja valaki a füttyülőt. Ilyen formán hosszú ideig tart míg rájön, hogy hol is van tulajdonképpen az az ármányos a füttyülő. Ami nagy derűtséget okoz.

(Bécs.)

Közli: Fürst Sárka.

KÉT CSÓKA S EGY SZALONNA-DARAB.

— Levél Forgó bácsihoz. —

Kedves Forgó bácsi!

AZ EGYIK szobánk ablakából — Budapest, a Nádor-utcában lakunk — a multkor mulatságos jelenetnek voltam szemtanuja. Testvér-néném, Erzsike szobájában ülök s épp a »Kis Lap«-ot olvasom, midőn az erkély előtt különös zajt hallok. Oda sietek és mit látok? Két csóka az erkélyre kitett és papirosba göngyöltett szalonna körül buzgólkodik. Az egyik a papirost tépdesi le a szalonnáról, amit Erzsike a hidegre tett ki, hogy keményre fagyjon, a másik pedig hangos rikoltozással jelzi az én ott-léteimet.

Egy ideig farkas-szemét néztünk egymással, később azonban nem is hederítették rám és teljes nyugalommal folytatták a megkez-

dett munkát. Kiléptem az erkélyre, de már akkor ők az utcának tulsó oldalára szálltak, szájukban a szalonnával, melyet ide-oda cibáltak csőreikkel és karmaikkal. Fel-felkapták, meg leejtették a nehéz prédát, miközben mind sűrűbben repültek oda a csóka-társak és persze, egy sereg veréb, aki mind szereti a potya lakomát.

Azonban nem úgy történt a dolog, ahogy gondoltuk, t. i. hogy a zsákmányt át fogják vinni a szemben lévő ház tetejére, hogy ott

jó étvággal szalonnázzanak. Hát bizony a szalonna-darab nehéz volt nekik, sehogy sem birták átemelni a szomszéd háztetőre és így utközben szerencsésen leejtették. De míg ők bambán néztek utána, egy szegény munkás-asszony nem sokat gondolkozva fölvette, kosarába dugta és bizonyára hálát adott a jó Istennek, aki az égből hullajtotta neki ezt a jó falatot. Mert hogy jó volt, onnan tudom, mivel több ízben falatoztunk belőle magunk is.

Maradok Forgó bácsinak hü olvasója

Budapest, 1904. január 22-én.

Kiss Antal.

A PARADICSOM-ÖLŐK.

URCSA egy
cim ugy-e?
Pedig a
többi gon-
nosz csiny-

tevés között ez sem a legkisebb, amit Ferkőről meg Miskáról el lehet mondani. Rettentő meleg nap volt s a két fiu nagyon elunta magát. Egy darabig legyeket fogdosztak s gondosan beledugdosták a legyeket egy üres gyufás skatulába. Szegény kis legyecskék ugyancsak csodálkozhattak, amikor a ragyogó napfényről a sötét gyufás skatulába kerültek, de Ferkó meg Miska nem sokat törődtek azzal, hogy a legyecskék mit gondolnak. Nekik az tökéletesen mindegy volt.

Ám a légyfogást is hamar megunták. Azután következett az unalmas délutánok rendes bevett szórakozása. Kintornásdit játszottak a Burkussal. A Burkus tudvalevőleg egy kis fekete kutya volt s ha csak tehetette, megszökött Ferkó meg Miska elől, mert tudta, hogy ez a két gonoszcsont előbb-utóbb agyonkinozza. A kintornásdit azonban ritkán kerülte el.

A kintornásdi pedig abból állt, hogy Ferkó a lába közé kapta szegény Burkus kutyát, Miska pedig megfogta a Burkus

farkát s elkezdte csavargatni. Tudniillik: a Burkus volt a kintorna s Miska a kintornás. A Burkus minden csavarás után nagyot vonyított, kaparta a lábával a földet, de a két rossz gyerek nem engedte el jó darab ideig.

Szegény Burkus tehát megkapta a magáét s szomoruan pislogott a rossz gyerekek felé, amikor Ferkó körülnézett, keresett valamit, amivel játszani lehet, de már mindent végig próbáltak. Miska erre azt indítványozta, hogy menjenek le a kertbe.

Valóban ez jó eszme volt. A kertben még nem voltak. Pedig ott pompásan lehet roszkodni. A virágokat letépni, az éretlen almát, körtét levetni a fáról csupa öröm volt Ferkónak és Miskának. Ezeket az élvezeteket azonban már nagyon jól ismerték, valami újabbra vágyódtak.

Amint végig járták a kertet, Ferkó kíváncsian kérdezte Miskától:

— Mi az a sok piros ott? s a kert egyik sarkába mutatott.

— Ni, mennyi piros alma! kiáltott fel Miska. Gyerünk oda!

S oda futottak, ahol sok-sok érett paradicsom lógott le a paradicsom bokrok sötétzöld levelei között.

— Hisz ez paradicsom! kiáltott fel Ferkó diadalmasan.

— Milyen pirosak! mondta Miska.

— Vér van bennük, mondta komolyan Ferkó.

— Nem igaz!

De én tudom. Vér van bennük erősködött Ferkó.

Aztán egy nagy rozsdás szeget vett elő a zsebéből, megfogta az egyik paradicsomot s beleszurta a rozsdás szeget. A paradicsom szétpattant s a piros lé végig ömlött a Ferkó kezén s össze fecskendezte az arcát és ruháját.

— Vér! Vér! kiabált örömmel Ferkó.

— Én is, mondta Miska. Add ide a szeget!

— Ez nem szeg, ez tör, hegyes tör, a szivibe szúrom a paradicsomnak s a paradicsom meghal.

— Én is, én is! kiabált Miska s kikapta Ferkó kezéből a rozsdás szeget. Aztán nagy komolyan hozzáláttak a paradicsom gyilkolásához s a két kis hóhér, nem telt bele félóra, legyilkolt vagy kétszáz paradicsomot.

Ferkó már kezdte unni a nagy vérengzést s kiadta a parancsot:

— Elég! A többit holnap. Holnap is ölünk.

De már ekkorra olyanok voltak, mintha vérben fürödtek volna.

Büszkén felvonultak s azon gondolkodtak, hogy a nap hátralévő részét mivel is lehetne eltölteni, mikor észrevette őket a mama s kétségbeesetten rohant feléjük.

— Hát ti mit csináltatok?

A két fiu megszeppent.

— Semmit, válaszolt röviden Ferkó a mamának. Miska pedig Ferkó mögé húzódott.

— Mitől ilyen piros a ruhátok?

— Véres, felelte Ferkó büszkén.

— Hisz' ez nem vér, mi az ördöggel kentétek be magatokat?

— Vérrel. A paradicsom vérével. Megöltük a paradicsomokat.

De akkor már a szakácsné is rohant ám fölfelé a kertből s ugyancsak kiabálta.

— A Ferike meg Miska összeszurkálták a paradicsomokat! Mind! Nem tudom mit főzünk be télire!

Miska elkezdett szepegni s bcáruolta Ferkót:

— Ferkó mondta hogy vér van benne, hogy meg kell ölni a paradicsomokat...

— No megálljatok! kiáltott a mama reájuk. Haszontalanok! Két napig ki nem mozdultok a szobából. A télen pedig nem kaptok paradicsom levest. Egy-kettő! Befelé.

A két paradicsom-ölő bömbölve indult befelé. Két napig nem mozdulhattak ki a szobából. Ennek pedig a kis fekete Burkus örült leginkább. Két napig elmaradt a kintornásdi.

Pásztor József.

ÉLJENEK A LEÁNYOK!

— *Vigjáték egy felvonásban.* —

Irta Józsa Antal.

(Vege.)

Dezső. (egyenkint dobálja a földre azokat a könyveket, amiket Piroska elébe rak.) Éretlen tréfa, sületlen viccek!

Piroska. — Persze, te jobb szeretnél egy kis érett barackot, vagy egy kis sült malac-pecsenyét! Sajnálom, uracskám, ezzel most nem szolgálhatok. Különben is, mi leányok, ugy se valók vagyunk semmire se.

Dezső. — Bizony nem!

Piroska. — Ezt állod és vallod?

Dezső. — Állom! Azaz, hogy állanám. de már majd eldülök az éhségtől. Jaj a gyomrom!

Piroska. — Hát, öcsikém, most ide hallgass, mondok valamit. A mama, mielőtt elment, azt mondta nekem: Kis lányom, ha véletlenül haza nem érkezhetnének délre, akkor te eridj be az éléskamarába, itt van a kulcs (mutatja) ... itt van nézd ... van ott tej, rizs, mazsolaszöllő, cukor, csokoládé és tojás. Te ezekből tiz perc alatt olyan pompás ebédet tudsz összeütni, hogy Dezső is megnyalja utána a szájaeskáját. No, fráterkám, szereted a mazsolás tejbe rizst?

Dezső. — Ah, tejbe rizs! Mazsolával!...

Piroska. — Vagy reszelt csokoládéval?

Dezső. — Ah ... reszelt csokoládé!

Piroska. — És egy kis tojásrántotta, kolbász darabkákkal?

Dezső. — Kolbászdarabkák! Rántotta! Az éjjel is erről álmodtam ... Jaj a gyomrom, jaj a gyomrom oda van!

Piroska. — Hát jó lesz, Dezsőkém?

Dezső. — Nagyon jó lesz, édes, aranyos, drága Pirikém ... De meg tudod te mind ezt csinálni?

Piroska. — Tiz perc alatt, fiam, tiz perc alatt ...

Dezső. — Hát akkor minden meg van mentve! Éljen, éljen a tejbe rizs kolbászdarabkákkal! (Körül táncolja a szobát. Piroskát elkapja, őt is megforgatja.)

Piroska. — No, csak lassabban, lassabban uracskám. Egy kis baj van ...

Dezső. — Mi az, mi baj van?

Piroska. (foghegyen szórakozottan.) Hát csak az, barátocskám ... csak az ... csak az ... hogy a tejes rizskásából nem lesz semmi ... és a rántottából sem lesz semmi ... Orrod tőle foghagymás!

Dezső. — Miért nem, te szerencsétlen?

Piroska. — Azért nem, mert nem főzöm meg.

Dezső. — Jaj, a gyomrom! Te kegyetlen róka, te... Édes Pirikém!...

Piroska. — Nem és nem. Punktum. Én tudok túrni addig, míg a mamáék hazajönnek.

Dezső. — De én nem tudok.

Piroska. — Ha nem tudsz, hát add meg az állattant. Abban benne van a tehén, ami a tejet adja; add meg a növénytant, abban meg ott van a rizs...

Dezső. — Szégyen, csunyaság! Hát ilyen testvérem vagy te nékem?

Piroska. — Már mi leányok ilyenek vagyunk.

Dezső. — Abá, az fáj ugy-e, hogy az előbb azt mondtam...

Piroska. — Mit?

Dezső. — Hogy a nők nem valók sem mire se és csak mi férfiak vagyunk a világ urai? Át kell látnom, hogy hibáztam, fenhéjázó, hencegő voltam.

Piroska. — Bizony az! Pedig lásd, még ilyen kicsi dologban se tudtok magatokon segíteni. Lám, egy gombod is leszakadt a kabátodról. Fel tudod varrni?

Dezső. (megszégyenülve) Inkább a Gellért-hegyet hordom el kosárral, de egy gombot felvarrni? — azt már csakugyan nem tudom.

Piroska. — No lásd, ilyenek vagytok ti hősök, férfiak! És meg se gondoltad, hogy hányi-vetiségedben nemcsak engem, hanem a mamát is megsértetted!

Dezső. (ijedten) A mamát, azt a kedves jó mamát?

Piroska. — Ot, persze!

Dezső. — Ah, nem. Én csak a lányokra mondtam... Ó már asszony...

Piroska. — De ő is leány volt. És milyen leány! Papa azt mondja sokszor, hogy ő volt a legkedvesebb leány a világon.

Dezső. (elgondolkozva) Ez igaz... Ó is olyan ügyes volt, mint te? Meg tudta főzni lánykorában a tejbe-rizst?

Piroska. — De meg ám! Még ügyesebb volt, mint én, sokkal ügyesebb!

Dezső. — Az nem lehet. Te nálad ügyesebb lány nincs és nem is volt a világon, és nem is lesz, ha megfőzöd azt a kis ebédet. Jaj a gyomrom!

Piroska. — No csak ne ajnározz, te kis hizelgő. Hát megfőzöm. Tíz perc alatt kész lesz a pompás ebéd!

Dezső. — Aranyos Pirikém! Te vagy a világ legnagyobb darab — gyémántja.

Piroska. Jó, jó... De csak egy föltétel alatt.

Dezső. — Minek egy? Szabj tíz, száz föltételt, de adj egy főtt ételt! Jaj a gyomrom...

Piroska. — Na, ettől a rossz ételtől meg is fájdulhatott a gyomrod. Tehát jobb véleménynyel leszel ezután a leányokrul?

Dezső. — A legjobb véleménynyel! (komolyan) Ebből az egy esetből is megtanultam, és ezt az okulást meg is tartom egész életemben, hogy a férfiak semmik a nők nélkül. Semmik, érted-e: semmik! Ha ők nem volnának, a mi életünk nem érne egy... nem érne egy kanál köménymagos levest se, nehogy egy tányér tejbefőtt rizskását! Kedves Pirikém, egész életemben udvarias, finom és előzékeny leszek a női nem iránt.

Piroska. — Ezt fogadod?

Dezső. — Fogadom. Esküszöm. És védelmezője leszek minden nőnek. Neked is. Merjen csak téged valaki megsérteni az életben: annak kardommal gyül meg a baja. Jaj, de éhes vagyok. Kutyaliter éhes vagyok.

Piroska. — Nahát, ha ugy van, öcsém uram, gyere az éléskamrába, onnét a konyhába. Majd meglátod, micsoda gazdasszony a te kis nénikéd!

Dezső. — Azt már előre is sejtem. Jaj a gyomrom!

Piroska. (indul, de aztán megáll, egy kissé elgondolkozik és hirtelen mondja:) Nem. Mégsem. Nem kapsz ebédet.

Dezső. — Miért már megint, te szörnyeteg! Mért nem akarsz megkönyörülni kinjaimon?

Piroska. Mert ha ezek a kinjaid elmulnak, rögtön elfelejted, hogy mit ígértél.

Dezső. — Nem, soha! Így görbüljek meg, ha elfelejtem. (Az ujját begörbíti. Aztán esküre emeli a kezét.) Esküszöm neked, hogy sohesem felejttem. Valahányszor csak tejet látok, rizst látok, tojást látok az életben: mindannyiszor eszembe fog jutni, hogy hogyan mentett meg az éhenhalástól egy leány... Eljenek a leányok!

Piroska. — No akkor szent a béke! (kezet ad) Gyere kotyvasztani.

Dezső. — Nem kotyvasztás lesz az, hanem főzési művészet a francia király konyháján. Már érzem előre a felséges étkek illatát. Ah tejbe rizs, ah mazsolaszöllő! Ah foghagymás kolbász... Ah édes Pirikém. Gyerünk... (indulnak).

Piroska. — Hopp.

Dezső. — Mi baj megint?

Piroska. — Hát a leckéd? Azzal mi lesz?

Dezső. — Ugy megtanulom, hogy a tudós akadémia se tudja jobban. Ma is jelesre feleltem...

Piroska. — Igazán? Miből te?

Dezső... Hát a... hát a — rajzból.

Piroska. — Ugy?

Dezső. — Igen. De a mértani rajzból ám!

Piroska. — No akkor jól van. Így hát gyerünk szaladjunk, főzzük meg azt a kis ebédet. Olyan jó lesz...

Dezső. — Meghiszem azt!

Piroska. — A mamának is hagyjunk belőle.

Dezső. — Ezt már nem ígérhetem. Jaj a gyomrom! Hanem azért éljenek, éljenek a leányok! (Összefogózza elszaladnak. Függöny legördül).

A PÓK-MANÓ.

— Japán mese. —

NAGYON régi könyvekben az áll, hogy Japánban egykoron nagyon sok gonosz pók volt.

A nép azt állítja, hogy még most is van pók-manó. Napközben olyan mint a közönséges pók, de éjnek idején mikor mindenki alszik és semmi nesz sem hallatszik, egyszerre nagyon megnő s rémséges dolgokat követ el. A pók-manóról azt is fölteszik, hogy emberi alakot tud ölteni s megbabonázza az embert. Ime, itt egy híres japán mese a pókról.

Volt egyszer, hol nem volt, az ország valamelyik elhagyatott részében egy templom, ahol kísértetek jártak. Senki sem lakhatott meg benne, mert a manók hatalmukba ejtették. Sok vitéz jött el erre a helyre, különféle időkben, hogy a manókat kiölje, de sohasem tértek többé vissza, ha egyszer beléptek ebbe a templomba.

Végre egy, aki valamennyi hősnél is híresebb volt észre és vitézségre, elment ebbe a templomba, hogy megfigyelje, valjon mi történik ott éjjel.

— Ha reggel még az élők között leszek, mondá annak, aki őt oda kísérte, dobolni fogok a templom dobján.

Ezzel magára maradt s ott figyelt a lámpás fénye mellett.

Mikor közeledett az éj, az oltár alá guggolt, ahol Buddha-isten poros képe állott. Éjjelig nem is látott és nem hallott semmi különöset.

Éjjel után azonban jött egy manó, kinek csak fél teste és fél szeme volt, és így szólt:

— »Hitókusai!« (Itt emberszag van!) De a vitéz nem mozdult. A manó meg elment.

Aztán jött egy pap és oly csodálatosan játszott egy samisenen, (japán hangszer) hogy a vitéz biztos volt benne, hogy ez nem ember játéka. Erre kivonta kardját és ültéből felszökkent. A pap meglátta őt, nevetett és így szólt:

— Azt hiszed, hogy én manó vagyok? Oh nem! Én csak a papja vagyok ennek a templomnak; de nekem játsznom kell, hogy távol tartsam a manókat. Valjon nem szépen hangzik-e ez a samisen? Kérlek játszál csak egy kicsit rajta te is.

Így felajánlotta a hangszert a hősnék, aki vigyázatosan fogta meg azt a bal-kezelével. De a hangszer hirtelen átváltozott óriási pókhálóvá, a pap pedig pók-manóvá, és ott fogta a harcos bal-kezét a pókhálóban. Jobb-kezelével vitézül harcolt és bele döfte kardját a pókba, melyet meg is sebzett. De a hős azután mind-jobban bele gabalyodott a hálóba és nem birt többé kivergődni belőle.

A megebevezett pók azonban elmászott, miközben a nap fölkelte. Kis idő multán eljött a nép és ott találták a hőst abban az iszonyu hálóban és kiszabadították belőle. Vércsöppeket találtak a földön és követték a nyomot ki a templomból egy lyukig, mely egy pusztá kertben volt. A lyukból ijjesztő jajgatás hallatszott ki.

Ott találták a pókot a lyukban és megölték.

Angolból fordította *Vilma néni.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 11-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Káka tövén költ a ruca.

Rejtett folyó-nevek: Dráva, Ural, Duna, Maros, Tisza.

Rejtett-szó: Tanitani.

Rejtett név: Irén.

Megfejtők: Könyöki Matild és Józsi, Ungár Erzsike és Sándor, Radó Lili, Paulik Irike, Pop-

per Erzsike, Makray László, Fazekas József, Tolnay Kálmán, Szmolinszky Aranka és József, Pasiut Adél, László és Endre, Pruzsinszky Margit, Bachó Oszkár és Liviusz, Teleki Mihály, Laczaý Bandi, Bleuer Pali, Becser Lenke, Aninger Sarolta, Klára és Jolán, Reismann testvérek, Benyovszky Pista és Béla, Wittmann Erzsé, Berzsényi Dóra, Pálmai József, Keresztes János és Józsika, Tóth Jolán, Szende Laci, Medveczky Margitka és Sándor, Schwarcz Janka, Szathmáry Bertuska, Pataki Laci és Pista, Palágyi Tibor, Vilikó Margit, Muszil Vilmos, Cortez Arthurka, Nehrer Mátyás, Lehner Dezső és Gabi, Róna Tibor és Ferike, Hadfy Gyula, Basch Edith, Genersich Margit, Fränkel Alice, Gulyás Józsi és Béla, Grosschmid Sándor, Mérey Dalma, Fürst Sárika, Klein Erzsike, Fülep Erzsé és Olga, Thyll Laci, Wurm Bettyke, Braun Mucika, Szmrecsányi István, Munk Gizike és Lajoska, Wertheimer Pali, Haubert Margit, Kamil és Hugó, Haitsch Ilona, Emmy és Ella, Fejér Pál, Wagner Elzi, Irén és Jenő, Szalay Margit, Aurél és Pistike, Humayer Erzsike, Devics Sándor és Pista, Varga Ila, Kovács Margit és Ilonka. Halmi-i áll. gazd. felső népiskola nevében: Báber Antal, Báber Ferenc és Tóth Mihály. Könyöki Izolda és József, Baumerth testvérek, Färber Zelma és Boris, Kovács Margit és Ilonka, Kóbor Noémi, Biró testvérek, Goldstein Anna és Erna, Andersen György, Tóry Blanka, Polgár Anna, Sárváry Dezső, Kóvér Jánoska, Pongrácz Sarolta, Czárán Laci, Devics Sándor és István, Wram Betty, Szabó Gyula, Könyöki Matild és Józsi, Kalmár Endre, Tischler Lajos és Mici, Wittmann Erzsé, Belgrád Sándor, Matskási Magda és Márta, Weisz Lenke, Margit és Andor, Michnay Gyula, Czukrasz Zoli és Gyuszi, Lax Henrik, Basch Gizi, Pálmai Ilka és József, Klein Erzsike, Benyovszky Pista és Béla, Ledermann Jozefine, Fejér Pali, Endrényi József, Milutinovics Corinna és Janka, Csillag Kornél és Erzsé, Fráter Iván, Paulik Irike, Herzfeld testvérek, Feilitzsch Cécile.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: 3 korona áru könyvet nyert *Szilágyi Ernő, Budapest*; — 5 korona áru könyvet *Papp Emilia, Ujpest*; — és 8 korona áru könyvet *Medveczky Margitka és Sándor, Sarajevó*, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« LXVI. köt. 12-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Gyulai Pál.
Találós-kérdés: Nevetés.
Rejtett-szó: Intézet.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapestben.

Megfejtők: Szász József, Daróczy Rezső, Balázs Kornél, Erdődy László, Humayer Erzsike, Szilágyi Ernő, Rakovszky Menyhért, Kalmár Zsófia, Bachmann Mici, Kőrösi Margit, Szentirmai Imre, Szigethy Nelli és Tibor, Mérey Dalma, Keczer Ilona, Szigriszt Emil, Surányi Karolin és János, Radó Lili, Thyll Laci, Pichler István, Melichár Marcsa, Kolisch Emma, Csauscher Mariska, Pruzsinszky Margit, Bertényi Mariska, Ilonka és Erzsike, Szemző István, Benkó Margit, Pál Erzsike és Gyula, Scholtz Aranka és Ilonka. Halmi-i áll. gazd. felső népisk. nevében: Báber Antal, Báber Ferenc és Tóth Mihály. Könyöki Izolda és József, Baumerth testvérek, Färber Zelma és Boris, Kovács Margit és Ilonka, Kóbor Noémi, Biró testvérek, Goldstein Anna és Erna, Andersen György, Tóry Blanka, Polgár Anna, Sárváry Dezső, Kóvér Jánoska, Pongrácz Sarolta, Czárán Laci, Devics Sándor és István, Wram Betty, Szabó Gyula, Könyöki Matild és Józsi, Kalmár Endre, Tischler Lajos és Mici, Wittmann Erzsé, Belgrád Sándor, Matskási Magda és Márta, Weisz Lenke, Margit és Andor, Michnay Gyula, Czukrasz Zoli és Gyuszi, Lax Henrik, Basch Gizi, Pálmai Ilka és József, Klein Erzsike, Benyovszky Pista és Béla, Ledermann Jozefine, Fejér Pali, Endrényi József, Milutinovics Corinna és Janka, Csillag Kornél és Erzsé, Fráter Iván, Paulik Irike, Herzfeld testvérek, Feilitzsch Cécile.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: 3 korona áru könyvet nyert *Pongrácz Sarolta, Budapest*; — 5 korona áru könyvet *Belgrád Sándor, Eszék*; — és 8 korona áru könyvet *Michnay Gyula, Pozsony*, akiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXVI. köt. 10-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Tolnay Kálmán, Berzsényi Dóra, Blau Imre, Breuer Lajos, Palágyi Tibor, Muszil Vilmos, Szmrecsányi István,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mindazoknak a kis olvasóimnak, akik e héten hozzám levelet intéztek, ezuttal külön-külön nem válaszolhatok, hanem rámutatok az első oldalon olvasható búcsúköszöntésemre. Itt pedig újra csak annyit mondom: Isten áldjon meg benneteket édes gyermekeim!

Forgó bácsi.

SZERKESZTŐI SZÓ.

Mindazokat a szerzőket, kiknek még eddigelé kiadatlan művei fiókomban vannak, ezennel fölkérem: sziveskedjenek nevök, lakásuk s kéziratuk címének szabatos megjelölésével jelentkezni s tulajdonuk átvételéről gondoskodni.
Budapest, 1904. március 25-én.

Forgó bácsi.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**